

Ευχαριστίες

Ευχαριστώ τους αναγνώστες μου που ήταν μαζί μου από την αρχή και είδαν το βιβλίο να εξελίσσεται. Ευχαριστώ που κάνατε για μένα τη διαδικασία της συγγραφής τόσο απολαυστική και που μείνατε κοντά μου όλο αυτό τον καιρό. Ευχαριστώ όλους στις εκδόσεις Black&White Publishing, που πίστεψαν στο βιβλίο μου όσο κι εγώ. Θα είμαι παντοτινά ευγνώμων στην Τζέιν, που θέλησε να το αναλάβει, στην Κάριν, για όλα της τα σχόλια και την εμπειρία της, και στη Λόρα, που πάντοτε με φρόντιζε. Ευχαριστώ την οικογένειά μου για την απέραντη συμπαράσταση και ενθάρρυνσή της, και ειδικά τη μαμά μου, Φενέλα, που με πήγαινε στη δημοτική βιβλιοθήκη όταν ήμουν μικρή, ώστε να ερωτευτώ τα βιβλία, τον μπαμπά μου, Στιούαρτ, που πάντοτε με ενθάρρυνε να γίνω συγγραφέας, και, τέλος, τον παππού μου Τζορτζ Ουέστ, που πίστεψε σ' εμένα από την αρχή. Ευχαριστώ τη Χέδερ Άλεν και τη Σάνον Κινίαρ, που άκουγαν τις ιδέες μου και με άφηναν να μιλάω με τις ώρες γι' αυτό το βιβλίο χωρίς να μου πουν ποτέ να σταματήσω, παρόλο που ο ενθουσιασμός μου πρέπει να τις είχε τρελάνει. Ευχαριστώ τον Νιλ Ντρίοντνίλ, που με βοήθησε να φτάσω ως εδώ. Ευχαριστώ, ευχαριστώ, ευχαριστώ. Και, τέλος, ευχαριστώ την Ντάνικα Προ, τη δασκάλα μου όταν ήμουν έντεκα ετών, η οποία ήταν ο πρώτος άνθρωπος που μου είπε ότι γράφω σαν συγγραφέας και με έκανε να συνειδητοποιήσω ότι αυτό ακριβώς ήταν που ήθελα να γίνω.

Το νερό είναι κρύο, κι όμως αυτό δεν με σταματάει. Μπαίνω, αλλά μόνο ως τους αστραγάλους μου. Κρατάω τα All Star μου στο χέρι, τα κορδόνια είναι τυλιγμένα γύρω από τα δάχτυλά μου. Αρχίζει να φυσάει, όπως πάντα. Έχει πολύ σκοτάδι για να δω πέρα από τα χαμηλά κύματα, αλλά τα ακούω να σκάνε ολόγυρά μου και σχεδόν ξεχνάω πως δεν είμαι μόνη μου. Ακούγονται και τα πυροτεχνήματα, γέλια και φωνές, γιορτή και χαρά. Σχεδόν ξεχνάω, για μια στιγμή, πως είναι 4η Ιουλίου.

Μια κοπέλα με προσπερνάει τρέχοντας, διασχίζοντας το νερό, διακόποντας την ηρεμία και την ομαλή ροή. Ένας τύπος την κυνηγάει. Το αγόρι της, πιθανότατα. Κατά λάθος με καταβρέχει καθώς περνάει από δίπλα μου γελώντας κι έπειτα πιάνει την κοπέλα και την τραβάει πάνω του. Σφίγγω τα δόντια μου και κρατάω τα κορδόνια μου ακόμη πιο σφιχτά. Τα παιδιά αυτά είναι περίπου στην ηλικία μου, αλλά δεν τα έχω ξαναδεί. Κατά πάσα πιθανότητα θα έχουν έρθει από αλλού, από κάποια γειτονική πόλη, για να γιορτάσουν την 4η Ιουλίου στη Σάντα Μόνικα. Δεν ξέρω γιατί. Δεν είναι και τίποτα το ιδιαίτερο η 4η Ιουλίου εδώ. Τα πυροτεχνήματα απαγορεύονται, ένας νόμος που είναι ο ηλιθιότερος που έχω ακούσει ποτέ μου έπειτα από αυτόν που απαγορεύει να βάλειςμόνος σου βενζίνη στο Όρεγκον. Κι έτσι δεν έχει πυροτεχνήματα, πέρα από αυτά της Μαρίνα Ντελ Ρέι στα νότια και του Πασίφικ Παλισέιντς στα βόρεια, που φαίνονται

από εδώ. Είναι περασμένες εννιά και το σόου έχει αρχίσει. Τα χρώματα φωτίζουν τον ουρανό στο βάθος, μικρά και ξεθωριασμένα, αλλά είναι αρκετά για να ικανοποιήσουν τους τουρίστες και τους ντόπιους.

Το ζευγάρι τώρα φιλιέται μέσα στο νερό, στο σκοτάδι, μακριά από τα φώτα του Πασίφικ Παρκ. Αποστρέφω το βλέμμα μου. Αρχίζω να απομακρύνομαι από την αποβάθρα, να περπατώ αργά μέσα στο νερό, μακριά από τη φασαρία της γιορτής. Στην αποβάθρα έχει πολύ περισσότερο κόσμο. Εδώ κάτω, στην παραλία, δεν έχει τόσο, κι έτσι έχω χώρο να ανασάνω. Φέτος δεν νιώθω ενθουσιασμό για την Ημέρα της Ανεξαρτησίας. Οι αναμνήσεις που δεν θέλω να θυμάμαι είναι πολλές, οπότε συνηχίζω το περπάτημα, ξεμακραίνοντας όλο και περισσότερο από την ακτή.

Σταματάω μονάχα όταν η Ρέιτσελ φωνάζει το όνομά μου. Ως τώρα είχα ξεχάσει ότι την περίμενα να γυρίσει. Γυρίζω μέσα στο νερό για να αντικρίσω την καλύτερή μου φίλη, ενώ εκείνη τρέχει διασχίζοντας την αμμουδιά προς το μέρος μου. Στο κεφάλι της έχει τυλιγμένη μια μπαντάνα με την αμερικανική σημαία και έρχεται κρατώντας δύο παγωτά. Πήγε να τα πάρει πριν από περίπου ένα τέταρτο από το Soda Jerks, το οποίο, όπως τα περισσότερα μαγαζιά στην αποβάθρα, απόψε είναι ανοιχτό ως αργά.

«Το πρόλαβα την ώρα που έκλεινε, λέει η Ρέιτσελ και σχεδόν της έχει κοπεί η ανάσα. Η αλογοουρά της πηγαиноέρχεται πάνω στους ώμους της καθώς σταματάει να μου δώσει το παγωτό, αλλά όχι προτού γλείψει λίγο που έχει τρέξει πάνω στο δάχτυλό της.

Βγαίνω απ' το νερό και την πλησιάζω, ευχαριστώντας τη με ένα χαμόγελο. Ήμουν σιωπηλή όλο το βράδυ και ακόμη δεν μπορώ να προσποιηθώ ότι είμαι καλά, ότι είμαι χαρούμενη

όπως όλος ο κόσμος. Παίρνω το παγωτό με το ελεύθερο χέρι μου, τα κόκκινα All Star μου είναι ακόμη στο άλλο –τα κόκκινα παπούτσια είναι ό,τι πιο πατριωτικό θα κάνω απόψε– και κοιτάζω το παγωτό καλά καλά. Λέγεται Καρουζέλ Τόμπογκαν, όπως και το καρουζέλ που είναι στην αποβάθρα. Το Soda Jerks είναι στη γωνία. Τις τρεις εβδομάδες που είμαι σπίτι έχουμε σταματήσει κάμποσες φορές για παγωτό. Νομίζω πως αυτό τον καιρό πιο πολύ πάμε για παγωτό παρά για καφέ. Είναι καλύτερη παρηγοριά.

«Όλοι είναι στην αποβάθρα», μου υπενθυμίζει η Ρέιτσελ. «Μήπως να πάμε προς τα εκεί;» Το προτείνει σχεδόν επιφυλακτικά, σαν να περιμένει να τη διακόψω απότομα και να αρνηθώ. Γυρίζει το βλέμμα της στο παγωτό και τρώει μια μεγάλη μπουκιά.

Καθώς καταπίνει, το βλέμμα μου σηκώνεται πίσω από τους ώμους της και περιπλανιέται στην αποβάθρα. Η Ρόδα κάνει το ετήσιο σόου της της 4ης Ιουλίου, με χιλιάδες φωτάκια κόκκινα, λευκά και μπλε να αναβοσβήνουν. Άρχισε στις οχτώ, την ώρα που δύει ο ήλιος. Οι δυο μας το παρακολουθήσαμε για μερικά λεπτά όταν ξεκίνησε, αλλά σύντομα βαρεθήκαμε. Αναστενάζω και στρέφω το βλέμμα μου στην αποβάθρα. Έχει υπερβολικά πολύ κόσμο, αλλά δεν θέλω να εξαντλήσω την υπομονή της Ρέιτσελ, κι έτσι δέχομαι.

Κάνουμε στροφή και διασχίζουμε την παραλία, περνώντας μέσα από τον κόσμο που κάθεται στην αμμουδιά και τρώγοντας αμίλητες το παγωτό μας. Έπειτα από μερικά λεπτά, σταματάω για να ξαναβάλω τα σταράκια μου.

«Τη βρήκες τη Μέγκαν;»

Κοιτάζω τη Ρέιτσελ ενώ δένω τα κορδόνια μου.

«Δεν την έχω δει». Για να είμαι ειλικρινής, δεν έψαξα. Η Μέγκαν είναι φίλη μας από παλιά, αλλά αυτό είναι όλο. Τίποτα πα-

ραπάνω. Ωστόσο, έχει έρθει για το καλοκαίρι, οπότε η Ρέιτσελ προσπαθεί να ξαναενώσει την παλιά τριάδα μας.

«Θα τη βρούμε κάποια στιγμή», λέει και σχεδόν αμέσως αλλάζει θέμα, προσθέτοντας: «Άκουσες ότι η Ρόδα είναι προγραμματισμένη στον ρυθμό ενός τραγουδιού των Daft Punk φέτος;» Με προσπερνάει, στριφογυρίζει στην άμμο και επιστρέφει κοντά μου. Κάνει να πιάσει το ελεύθερο χέρι μου και με ένα μεγάλο, αστραφτερό χαμόγελο με τραβάει κοντά της και με κάνει μια σβούρα. Απρόθυμα, χορεύω λίγο μαζί της, παρόλο που δεν παίζει μουσική. «Άλλο ένα καλοκαίρι, άλλη μια χρονιά».

Αποτραβιέμαι, προσέχοντας να μη μου πέσει το παγωτό, και την παρατηρώ. Ακόμη κουνιέται, χορεύει με όποιο τραγούδι έχει στο μυαλό της. Καθώς κλείνει τα μάτια της και στριφογυρίζει άλλη μια φορά, σκέφτομαι τα λόγια της. Άλλο ένα καλοκαίρι, άλλη μια χρονιά. Είναι το τέταρτο καλοκαίρι μας ως κολλητές και, παρόλο που πέρυσι είχαμε έναν τσακωμό, τώρα είμαστε πιο κοντά από ποτέ. Δεν ήμουν σίγουρη αν θα μου συγχωρούσε τα λάθη μου, αλλά το έκανε. Τα άφησε να ξεχαστούν, γιατί υπάρχουν πολύ πιο σημαντικά πράγματα να ασχοληθούμε. Όπως το να μου παίρνει παγωτά ή να με πηγαίνει εκδρομές με το αμάξι για να ξεχαστώ, για να με κάνει να νιώσω καλύτερα. Ο φίλος στην ανάγκη φαίνεται. Και παρόλο που έφτασε η ώρα να πάω στο Σικάγο, όπου πέρασα την περασμένη χρονιά προσπαθώντας να επιβιώσω ως πρωτοετής φοιτήτρια, παραμείναμε κολλητές. Τώρα που γύρισα στη Σάντα Μόνικα μέχρι τον Σεπτέμβρη, έχουμε μήνες μπροστά μας να περάσουμε παρέα.

«Έχεις μαζέψει κόσμο», της λέω. Οι άκρες των χειλιών μου σχηματίζουν ένα χαμόγελο, ενώ εκείνη ανοίγει διάπλατα τα μάτια της και τα μάγουλά της γίνονται κατακόκκινα καθώς βλέπει γύρω της. Αρκετοί την παρατηρούν που χορεύει.

«Ωρα να φεύγουμε», ψιθυρίζει. Πιάνει τον καρπό μου και αρχίζει να τρέχει. Με τραβάει να διασχίσουμε την παραλία, κλοτσώντας την άμμο κάτω απ' τα πόδια μας, και τα γέλια μας αντηχούν γύρω μας, μιας και δεν έχω άλλη επιλογή από το να την ακολουθήσω κι εγώ τρέχοντας. Δεν πάμε μακριά, μόνο μερικά μέτρα, αρκετά ώστε να απομακρυνθούμε από τους θεατές. «Προς υπεράσπισή μου», ξεφυσάει, «την 4η Ιουλίου επιτρέπεται να φέρεσαι σαν ηλίθιος. Είναι απαραίτητο στάδιο, προκειμένου να κατανοήσουμε ότι είμαστε ελεύθερο έθνος και ως πολίτες του μπορούμε να κάνουμε ό,τι μας κατέβει».

Μακάρι να ήταν αλήθεια. Αν έχω μάθει κάτι στα δεκαεννιά χρόνια ύπαρξής μου, αυτό είναι ότι καθόλου δεν μπορούμε να κάνουμε ό,τι μας κατέβει. Δεν μπορούμε να βάλουμε βενζίνη μόνοι μας. Δεν μπορούμε να ανάψουμε πυροτεχνήματα. Δεν μπορούμε να αγγίξουμε την πινακίδα του Χόλιγουντ. Δεν μπορούμε να καταπατάμε ιδιωτική περιουσία. Δεν μπορούμε να φιλάμε τα ετεροθαλή αδέρφια μας. Μπορούμε, φυσικά, να τα κάνουμε όλα αυτά, αρκεί να είμαστε αρκετά γενναίοι ώστε να αντιμετωπίσουμε τις επιπτώσεις.

Κοιτάζω τη Ρέιτσελ κουνώντας το κεφάλι μου καθώς ανεβαίνουμε τα σκαλιά της αποβάθρας, ενώ η μουσική γίνεται δυνατότερη όσο πλησιάζουμε. Η Ρόδα ακόμη αναβοσβήνει σε κόκκινο, λευκό και μπλε. Το υπόλοιπο λούνα παρκ είναι επίσης φωτισμένο, αλλά όχι στα χρώματα της πατρίδας. Περνάμε μέσα από το πάρκινγκ, ανάμεσα από αμάξια που είναι παρκαρισμένα πολύ στενά, όταν εντοπίζω τον Τζέιμι. Είναι με την κοπέλα του, την Τζεν. Είναι μαζί σχεδόν δύο χρόνια τώρα. Την έχει κολλημένη επάνω στην πόρτα του αμαξιού μιας παλιάς, ταλαιπωρημένης Chevrolet. Φασώνονται. Φυσικά.

Η Ρέιτσελ μάλλον τους προσέχει κι αυτή, γιατί σταματάει και κοιτάζει το σκηνικό.

«Άκουσα ότι είναι ζόρικος», μουρμουρίζει. «Είναι η ξανθιά εκδοχή του αδελφού του όταν ήταν στην ηλικία του».

Ρίχνω ένα προειδοποιητικό βλέμμα στη Ρέιτσελ και μόνο που ανέφερε τον αδελφό του Τζέιμι, που είναι επίσης αδελφός μου εξ αγχιστείας. Δεν μιλάμε γι' αυτόν. Δεν λέμε ποτέ το όνομά του. Όχι πια. Η Ρέιτσελ παρατηρεί το πρόσωπό μου να τσιτώνει και την έκφρασή μου να τεντώνεται, γιατί, όταν συνειδητοποιεί το λάθος της, μου ζητάει συγγνώμη και σκεπάζει το στόμα της με το χέρι της.

Χαλαρώνω ελάχιστα και ξαναγυρίζω στον Τζέιμι και στην Τζεν. Ακόμη φιλιούνται. Στραβομουτσουνιάζω, πετάω το υπόλοιπο παγωτό μου σε έναν κάδο και, ξεροβήχοντας, φωνάζω: «Πάρε και καμιά ανάσα, Τζέι!»

Η Ρέιτσελ γελάει και μου χτυπάει παιχνιδιάρικα τον ώμο. Όταν ο Τζέιμι σηκώνει το βλέμμα του για να μας κοιτάξει, με ανακατεμένα τα μαλλιά και μάτια που γυαλίζουν, σηκώνω το χέρι μου και τον χαιρετάω. Σε αντίθεση με την Τζεν, που σχεδόν λιποθυμεί από την ντροπή της με το που με βλέπει, ο αδελφός μου απλώς τσατίζεται, όπως πάντα όταν προσπαθώ να του πω το οτιδήποτε.

«Άντε γαμήσου, Ίντεν!» φωνάζει από την άλλη άκρη του πάρκινγκ και η βραχνή φωνή του αντηχεί ανάμεσα στ' αμάξια. Πιάνει το χέρι της Τζεν και την τραβάει προς την αντίθετη κατεύθυνση. Κατά πάσα πιθανότητα θα προσπαθεί να αποφύγει την Έλα όλο το βράδυ, γιατί, όταν το μόνο που θες είναι να φασωθείς με την κοπέλα σου, το τελευταίο άτομο που θες να σε δει είναι η μαμά σου.

«Ακόμη δεν σου μιλάει;» ρωτάει η Ρέιτσελ όταν σταματάει να χαχανίζει.

Ανασπώνοντας τους ώμους μου, αρχίζω ξανά να περπατάω και περνάω τα χέρια μου μέσα από τα μαλλιά μου.

Έχουν φτάσει κάτω από τους ώμους μου πια. Τα είχα κόψει τον χειμώνα.

«Την προηγούμενη εβδομάδα μού ζήτησε να του δώσω το αλάτι», λέω. «Μετράει;»

«Όχι».

«Τότε μάλλον όχι».

Ο Τζέιμι δεν με συμπαθεί ιδιαίτερα. Όχι επειδή είναι δεκαεπτά χρόνων και από πέρυσι έχει υφάκι, αλλά επειδή ακόμη είναι απηδιασμένος μ' εμένα. Και τον μεγαλύτερό του αδελφό. Δεν αντέχει κανέναν μας. Όσες φορές και αν προσπάθησα να τον πείσω ότι δεν έχει λόγο να ανησυχεί πλέον, αρνείται να με πιστέψει. Συνήθως φεύγει τρέχοντας και κοπανάει και καμιά πόρτα καθ' οδόν. Αναστενάζω, καθώς η Ρέιτσελ κι εγώ κατευθυνόμαστε προς την αποβάθρα, όπου ακόμη υπάρχει τόσοσ κόσμος όσος υπήρχε και πριν. Είναι πολλοί γονείς με μικρά παιδιά και σκύλους που προσπαθούν να αποφύγουν τα καρότσια, καθώς και νεαρά ζευγάρια, όπως αυτό στην παραλία, μες στο νερό. Δεν αντέχω να τα κοιτάζω. Τα πλεγμένα τους χέρια και τα χαμόγελα που ανταλλάσσουν κάνουν το στομάχι μου να σφίγγεται. Κι όχι όπως όταν έχουμε πεταλούδες. Με πονάει. Σήμερα, εδώ, μισώ κάθε ζευγαράκι που αντικρίζω.

Η Ρέιτσελ σταματάει έπειτα από μερικά λεπτά για να μιλήσει σε κάτι κοπέλες που ήταν στην τάξη της στο σχολείο. Τις θυμάμαι αμυδρά, τις είχα δει κάποιες φορές στο σχολείο ή στο εμπορικό κέντρο. Δεν τις ξέρω. Αυτές με ξέρουν, όμως. Όλοι με ξέρουν τώρα. Είμαι *αυτή*. *Αυτή* η Ίντεν. Αυτή που την κοιτάζουν με απδία, που την κουτσομπολεύουν και την περιγελούν όπου κι αν πάει. Αυτό ακριβώς συμβαίνει και τώρα. Όσο κι αν προσπαθώ να τους χαμογελάσω, δεν ανταποδίδουν. Και οι δύο με αγριοκοιτάζουν με την άκρη των ματιών τους και μου μισογουρνάνε την πλάτη, πηγαίνοντας πιο κοντά στη Ρέιτσελ και αποφεύ-

γοντάς με ολοκληρωτικά. Σφίγγω τα χείλη μου και σταυρώνω τα χέρια μου στο στήθος μου, χτυπώντας το πόδι μου κάτω, καθώς περιμένω τη Ρέitseλ να τελειώσει.

Αυτό ακριβώς γίνεται κάθε φορά που έρχομαι στη Σάντα Μόνικα. Κανείς δεν με συμπαθεί πια. Όλοι με θεωρούν τρελή και περίεργη. Υπάρχουν λίγες εξαιρέσεις, όπως η μαμά μου και η Ρέitseλ, αλλά αυτό είναι όλο. Όλοι οι υπόλοιποι με κατακρίνουν, αλλά δεν ξέρουν ολόκληρη την ιστορία. Νομίζω πως το χειρότερο ήταν όταν ήρθα για την Ημέρα των Ευχαριστιών, πέρυσι. Ήταν η πρώτη φορά που ήρθα από τότε που έφυγα για σπουδές τον Σεπτέμβριο και είχαν ήδη μαθευτεί όλα στον έναν μήνα που έλειψα. Την Ημέρα των Ευχαριστιών, το ήξεραν πια όλοι. Αρχικά δεν καταλάβαινα τι συνέβαινε και γιατί ξαφνικά τα πράγματα είχαν αλλάξει. Δεν καταλάβαινα γιατί η Κέιτι Βανς, μια κοπέλα που ήταν συμμαθήτριά μου στο σχολείο, έσκυψε και γύρισε από την άλλη όταν τη χαιρέτησα. Δεν καταλάβαινα γιατί η κοπελίτσα που ήταν στο ταμείο του σουπερμάρκετ γέλαγε μαζί με τη συνάδελφό της καθώς έφευγα. Δεν είχα ιδέα γιατί συνέβαιναν όλα αυτά, ώσπου πήγα στο αεροδρόμιο την Κυριακή και, καθώς περίμενα να επιβιβαστώ στην πτήση μου για να γυρίσω στο Σικάγο, μια κοπέλα την οποία δεν είχα δει ποτέ στη ζωή μου με ρώτησε: «Εσύ δεν είσαι αυτή που τα έχει με τον αδελφό της;»

Η Ρέitseλ δεν τους μιλάει για πολύ. Με κοιτάζει ανήσυχα κάθε τόσο, σαν να προσπαθεί να καταλάβει αν είμαι εντάξει, και, παρόλο που εγώ την κοιτάζω ανασηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους μου, προσπαθώντας να τη διαβεβαιώσω ότι είμαι καλά, εκείνη διακόπτει τη συνομιλία και λέει στις κοπέλες ότι πρέπει να πάμε κάπου, παρόλο που δεν ισχύει κάτι τέτοιο. Γι' αυτό την αγαπάω.

«Γι' αυτό δεν πρόκειται να τους ξαναμιλήσω ποτέ μου», δη-

λώνει μόλις φεύγουν οι κοπέλες, αποφασιστικά. Πετάνει το παγωτό της στα σκουπίδια και περνάει το χέρι της γύρω από το μπράτσο μου. Με στρίβει προς το Πασίφικ Παρκ τόσο γρήγορα που ζαλίζομαι.

«Ειλικρινά, δεν με ενοχλεί πια», προσπαθώ να της πω. Περνάμε μέσα από το πλήθος και δεν νιώθω να έχει τόσο συνωτισμό όσο νόμιζα. Την αφήνω να με καθοδηγεί.

«Ναι, πώς», λέει η Ρέιτσελ σαν να μη με πιστεύει.

Ετοιμάζομαι να επιχειρήσω να την πείσω, να της πω: *Αλήθεια, δεν πειράζει, είμαι εντάξει, όλα καλά*, όταν κάτι αποσπά την προσοχή και των δυο μας. Ο Τζέικ Μάξγουελ έρχεται τρέχοντας προς το μέρος μας από το πουθενά και μπαίνει μπροστά μας, κόβοντάς μας τον δρόμο. Είναι φίλος μας πριν ακόμη γνωρίσουμε τη Μέγκαν και του έχουμε ήδη μιλήσει απόψε. Πριν από δύο ώρες, όταν ήταν ακόμη νηφάλιος. Τώρα δεν είναι.

«Εδώ είστε, λοιπόν!» Χωρίζει τα μπράτσα μας, πιάνει τα χέρια μας και τα φιλάει.

Είναι η πρώτη φορά που γυρίζει από το Οχάιο και, όταν τον πετύχαμε νωρίτερα, πρώτη φορά εδώ και δύο χρόνια, εγώ ανακάλυψα προς έκπληξή μου ότι έχει γένια κι αυτός ότι ακόμη ζω στη Σάντα Μόνικα. Για κάποιον λόγο πίστευε ότι έχω μετακομίσει ξανά πίσω στο Όρεγκον εδώ και πολύ καιρό. Αλλά πέρα από τις υποθέσεις και τη γενειάδα, δεν έχει αλλάξει. Εξακολουθεί να είναι πέφτουλας και εξακολουθεί να μην το αρνείται. Όταν η Ρέιτσελ τον ρωτάει τι κάνει, μας λέει ότι δεν είναι και πολύ καλά, γιατί και οι δύο κοπέλες του τον χώρισαν πρόσφατα και δεν ξέρει γιατί. Μπορώ να μαντέψω τον λόγο.

«Μα πού βρίσκεις τις μπίρες;» ρωτάει η Ρέιτσελ, σουφρώνοντας τη μύτη της, τραβώντας το χέρι της από το δικό του. Προσπαθεί να ακουστεί πάνω από τη μουσική.

«Στου Τι Τζέι», λέει ο Τζέικ. Και σε περίπτωση που δεν το

ξέραμε, δείχνει με το βλέμμα του και τον αντίχειρά του πίσω του, στο βάθος. Ο Τι Τζέι έχει ένα διαμέρισμα που βλέπει στην παραλία. Λες και θα μπορούσα να το ξεχάσω. Το στομάχι μου δένεται κόμπος και μόνο στη σκέψη. «Με έστειλε να μαζέψω κόσμο. Είστε για παρτάκι μετά;» Το βλέμμα του φωτίζεται και μόνο που το λέει και δυσκολεύομαι να τον πάρω σοβαρά με το αμάνικο μπλουζάκι που φοράει. Έχει έναν αετό επάνω. Και τη σημαία της Αμερικής. Με τη λέξη «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» γραμμένη με κεφαλαία από κάτω. Είναι εντελώς γελοίο, αν και όχι τόσο όσο το προσωρινό τατουάζ με τον αετό που έχει κάνει στο αριστερό του μάγουλο. Αρχίζω να αναρωτιέμαι αν έχει πάρει και τίποτα άλλο εκτός από τις μπίρες που έχει πιει.

«Παρτάκι;» επαναλαμβάνει η Ρέιτσελ. Ανταλλάσσουμε ματιές και αμέσως από το βλέμμα της καταλαβαίνω ότι θέλει να πάμε.

«Ναι... ναι», λέει ο Τζέικ και η φωνή του ξεχειλίζει από ενθουσιασμό καθώς μας κοιτάζει χαμογελώντας μέσα από τη γενειάδα του. «Έχουμε μπίρα σε βαρέλι και απ' όλα! Ελάτε, 4η Ιουλίου είναι. Σαββατοκύριακο είναι. Πρέπει να έρθετε. Όλοι εκεί θα είναι».

Κατσουφιάζω.

«Όλοι;»

«Ο Τι Τζέι και οι υπόλοιποι, η Μέγκαν, ο Τζάρνεντ, ο Ντιν θα έρθει πιο μετά, νομίζω ότι ο Όστιν...»

«Άσ' το».

Ο Τζέικ σταματάει να μιλάει και το χαμόγελό του κόβεται. Κοιτάζει τη Ρέιτσελ και για μια στιγμή νομίζω πως στραβομουτσουνιάζει. Τα κατακόκκινα μάτια του γυρίζουν σ' εμένα, με πιάνει από τους ώμους και με ταρακουνάει.

«Χελόου;» Ανοίγει τα μάτια του διάπλατα και παριστάνει ότι εξετάζει το πρόσωπό μου προσεκτικά. «Πού έχει πάει η Ίντεν;

Έχω να σε δω κάτι αιώνες, αλλά δεν μπορεί να έγινες τόσο βαρετή μέσα σε δύο μόνο χρόνια».

Ενοχλημένη, τινάζω τα χέρια του Τζέικ από πάνω μου και κάνω ένα βήμα πίσω. Μιας και δεν είναι καλός μου φίλος ούτε καν φίλος σκέτο πια, δεν νιώθω την ανάγκη να του απολογηθώ. Μένω σιωπηλή, κοιτάζω τα παπούτσια μου και ελπίζω η Ρέιτσελ να τον διακόψει και να με σώσει ως συνήθως, γιατί τώρα τελευταία σε αυτή βασίζομαι. Βασίζομαι στο ότι η Ρέιτσελ θα υπενθυμίσει σε όλους ότι ποτέ δεν ήμουν ζευγάρι με τον αδελφό μου και ούτε πρόκειται να γίνω. Βασίζομαι επάνω της για να με ξεμπλέκει από καταστάσεις κατά τις οποίες μπορεί να πέσω πάνω στον Ντιν. Ακόμη ντρέπομαι να τον αντιμετωπίσω έπειτα από όσα έγιναν και αμφιβάλλω αν κι εκείνος θέλει να με αντιμετωπίσει. Κανείς δεν θέλει να αντιμετωπίσει την πρώην κοπέλα του, ειδικά αν τον έχει απατήσει.

Όπως πάντα, ακούω τη Ρέιτσελ να λέει στον Τζέικ: «Δεν είναι ανάγκη να πάει, αν δεν θέλει». Συνεχίζω να κοιτάζω τα παπούτσια μου, γιατί, κάθε φορά που η Ρέιτσελ αναγκάζεται να με σώσει, νιώθω ακόμη πιο αδύναμη και αξιολύπητη από πριν.

«Δεν γίνεται να τον αποφεύγεις για πάντα», μουρμουρίζει ο Τζέικ. Ξαφνικά ακούγεται σοβαρός και συνειδητοποιώ ότι του είναι εντελώς προφανές πως ο λόγος για τον οποίο δεν θέλω να πάω στο πάρτι είναι ο Ντιν. Δεν μπορώ να το αρνηθώ, οπότε ανασηκώνω τους ώμους μου και τρίβω τον κρόταφό μου. Υπάρχει κι άλλος ένας λόγος, φυσικά. Είναι ο ίδιος λόγος για τον οποίο το στομάχι μου σφίγγεται. Μόνο μία φορά έχω πάει στο σπίτι του Τι Τζέι κι αυτή ήταν πριν από τρία χρόνια. Ήμουν εκεί με τον ετεροθαλή αδελφό μου. Απόψε ειδικά δεν θέλω με τίποτα να ξαναπάω εκεί.

«Πήγαινε εσύ», λέω στη Ρέιτσελ έπειτα από μερικές στιγμές σιγής. Βλέπω ότι θέλει απελπισμένα να πάει και, ωστόσο, ξέ-

ρω ότι μάλλον θα αρνηθεί για να μη με αφήσει μόνη μου. Αυτό κάνουν οι κολλητές. Αλλά οι κολλητές επίσης κάνουν συμβιβασμούς και η Ρέιτσελ έχει ήδη περάσει τη βραδιά της φροντίζοντας να είμαι καλά, οπότε θέλω να περάσει ωραία. Εξάλλου, η 4η Ιουλίου είναι Παρασκευή φέτος κι έτσι όλοι προσπαθούν να το εκμεταλλευτούν. Κι η Ρέιτσελ το ίδιο πρέπει να κάνει. «Θα πάω να βρω την Έλα».

«Δεν με πειράζει».

Είναι φως φανάρι ότι λέει ψέματα.

«Ρέιτσελ», λέω αυστηρά. Γνέφω προς την κατεύθυνση του σπιτιού του Τι Τζέι. «Πήγαινε». Πιάνει το χέιλος της με τα δάχτυλά της νευρικά και σκέφτεται για μια στιγμή. Απόψε φοράει ελαχιστο μακιγιάζ –πλέον δεν πολυβάφεται– κι έτσι με το ζόρι δείχνει δεκαεπτά χρόνων, πόσο μάλλον είκοσι. «Είσαι σίγουρη;»

«Απολύτως».

«Ε, τότε, φύγαμε!» φωνάζει ο Τζέικ και το χαμόγελο διαγράφεται ξανά στο πρόσωπό του, καθώς πιάνει το χέρι της Ρέιτσελ και την τραβάει επάνω του. «Πάμε στο πάρτι!» Αρχίζει να τραβάει τη Ρέιτσελ κι απομακρύνονται από την αποβάθρα. Εκείνη ίσα που με αποχαιρετά κι έπειτα εξαφανίζονται μέσα στο πλήθος.

Με το που φεύγουν, κοιτάζω το κινητό μου να δω την ώρα. Είναι περασμένες εννιάμισι. Τα πυροτεχνήματα της Μαρίνα Ντελ Ρέι και του Πασίφικ Παλισέιντς έχουν τελειώσει πια και πολύς κόσμος έχει αρχίσει να φεύγει. Κάνω να τηλεφωνήσω στην Έλα. Δυστυχώς, η μαμά μου και ο φίλος της, ο Τζακ, δουλεύουν απόψε, κι έτσι μόνο ο μπαμπάς μου κι η μητριά μου είναι εδώ σήμερα. Αυτοί θα με πάνε σπίτι, οπότε το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να ψάξω να τους βρω. Αλλά, δυστυχώς, είναι σειρά του μπαμπά μου να μείνω σπίτι του. Αυτό είναι το χειρότερο αν έχεις χωρισμένους γονείς: πας σαν μπαλάκι του τένις από σπίτι σε σπίτι. Δεν μ' αρέσει να μένω με τον μπαμπά

μου –και σ’ εκείνον ακόμη λιγότερο– γιατί επικρατεί μεγάλη αμηχανία κι ένταση ανάμεσά μας. Όπως και ο Τζέιμι, ο μπαμπάς μου μου μιλάει μονάχα αν είναι απαραίτητο.

Το τηλέφωνο της Έλα είναι κατειλημμένο, κι έτσι βγαίνει ο τηλεφωνητής. Δεν αφήνω μήνυμα, το κλείνω κατευθείαν. Τρέμω στην ιδέα ότι πρέπει να τηλεφωνήσω στον μπαμπά μου. Ψάχνω τις επαφές μου και βρίσκω το νούμερό του. Αρχίζει να χτυπάει και κατσουφιάζω καθώς περιμένω να ακούσω τη βραχνή φωνή του.

Και, ωστόσο, καθώς στέκομαι στην αποβάθρα κι ο κόσμος περπατάει γύρω μου, με το κινητό μου στο αυτί, παρατηρώ κάτι. Είναι ο μικρότερος ετεροθαλής αδελφός μου, ο Τσείζ. Στέκεται δίπλα στο εστιατόριο *Bubba Gump* κι είναι μόνος του, ενώ δεν θα έπρεπε. Παρ’ όλα αυτά, δεν φαίνεται να ανησυχεί ιδιαίτερα, απλώς βαριέται και πηγαινοέρχεται.

Κλείνω το τηλέφωνο και πάω στον Τσείζ. Με βλέπει να τον πλησιάζω κι αμέσως σταματάει να περπατάει.

«Πού είναι οι φίλοι σου;» τον ρωτάω. Κοιτάζω γύρω αναζητώντας μια παρέα εφήβων, αλλά δεν βλέπω κανέναν.

Ο Τζέιζ στρίβει μια μπούκλα από τα ξανθά μαλλιά του με το δάχτυλό του.

«Πήγαν στη Βένις με το λεωφορείο, αλλά εγώ δεν πήγα μαζί, γιατί...»

«Γιατί η μαμά σου σου είπε να μη φύγεις από την αποβάθρα», τελειώνω την πρότασή του κι εκείνος γνέφει. Οι φίλοι του Τσείζ μπαίνουν συχνά σε μπελάδες, αλλά αυτός είναι αρκετά έξυπνος ώστε να μην παραβαίνει τους κανόνες. Είμαι σίγουρη πως οι γονείς των φίλων του δεν θέλουν να πάνε τα παιδιά τους στη Βένις. Θα είναι άγρια τα πράγματα εκεί τώρα. Χαίρομαι που ο Τσείζ αποφάσισε να μην πάει. «Θέλεις να κάτσεις μαζί μου;»

«Ναι, αμέ».

Περνάω το χέρι μου γύρω από τους ώμους του και τον τραβάω να πάμε προς το Πασίφικ Παρκ. Του αρέσουν τα βιντεοπαιχνίδια, αλλά, πριν προλάβουμε να πλησιάσουμε το σουφάδικο, χτυπάει το κινητό μου. Το σηκώνω και προσπαθώ να προετοιμαστώ, όταν βλέπω ότι είναι ο μπαμπάς.

«Τι ήθελες;» λέει απότομα. Μόνο έτσι μου μιλάει πια.

Γυρίζω την πλάτη μου στον Τσέις και, πιέζοντας το κινητό στο αυτί μου, του λέω: «Τίποτα. Αναρωτιόμουν πού είστε».

«Είμαστε στο αμάξι», μου απαντάει λες κι έπρεπε να το ξέρω. «Έλα να μας βρεις τώρα, αν δεν θες να ζητήσεις από τον αδελφό σου να σε φέρει σπίτι, που είμαι σίγουρος ότι δεν θες».

Του το κλείνω χωρίς να πω τίποτα άλλο. Έτσι τελειώνουν τα περισσότερα τηλεφωνήματά μου με τον μπαμπά, με τον έναν μας να το κλείνει ενώ ο άλλος μιλάει ακόμη, ενώ οι περισσότερες πρόσωπο με πρόσωπο συνομιλίες μας λήγουν με τον έναν να φεύγει και να κοπανάει την πόρτα. Ομολογουμένως, εγώ είμαι που του το κλείνω συνήθως. Κι ο μπαμπάς είναι αυτός ο οποίος φεύγει.

«Ποιος ήταν;» ρωτάει ο Τσέις μόλις ξαναγυρίζω.

«Πάμε σπίτι», λέω χωρίς να του απαντήσω. Δεν είναι πως ο Τσέις δεν ξέρει ότι δεν τα πάμε καλά με τον μπαμπά μου, απλώς είναι πιο εύκολο να μην ανεβάζω τις εντάσεις όταν πρόκειται για την υπόλοιπη οικογένεια. Ότι κι αν είναι αυτή η οικογένεια. Τραβάω τον Τσέις κοντά μου και τον γυρίζω ξανά από την άλλη, αυτή τη φορά να φύγουμε από το Πασίφικ Παρκ. «Δεν έχει σουφάδικο απόψε».

Ο Τσέις ανασπκώνει τους ώμους του.

«Κέρδισα ήδη πολλά εισιτήρια νωρίτερα».

«Πόσα;»

Με περήφανο ύφος, χαμογελάει και πασπατεύει την τσέπη του σορτς του. Είναι ξέχειλη από κίτρινα εισιτήρια.

«Πάνω από επτακόσια».

«Έλα! Και τι θα τα κάνεις;»

«Θέλω να φτάσω τα δύο χιλιάδες».

Μιλάμε για το ουφάδικο, τα εισιτήρια, τη Ρόδα και την αποβάθρα καθώς βγαίνουμε στη Λεωφόρο Όσσεαν, καθ' οδόν προς το αμάξι. Το πάρκινγκ έχει πάντα πολύ κόσμο και, αφού περνάμε μερικά λεπτά διαφωνώντας για το πού πάρκαρε ο μπαμπάς νωρίτερα, συνειδητοποιώ ότι εγώ θυμάμαι λάθος. Δεν έχουμε παρκάρει βόρεια από τον αυτοκινητόδρομο όπως νόμιζα, αλλά νότια, στη Λεωφόρο Πίκο και την 3η Οδό. Είναι κάπου επτακόσια μέτρα από εδώ, κι έτσι περπατάμε γρήγορα. Του μπαμπά δεν του αρέσει να περιμένει. Ποτέ του.

Όταν φτάνουμε δέκα λεπτά μετά, η Lexus είναι σφηνωμένη ανάμεσα σε δύο αμάξια και, προς έκπληξή μου, ο μπαμπάς στέκεται έξω από το αμάξι. Έχει τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά στο στήθος του και χτυπάει το πόδι του κάτω, με θυμωμένο ύφος, όπως πάντα.

«Α, ωραία, βρήκες τον αδελφό σου», λέει απότομα, τονίζοντας την τελευταία λέξη. Ο Τζέιμι και ο Τσέις δεν είναι ποτέ απλώς «ο Τζέιμι και ο Τσέις» πλέον. Για όλο τον περασμένο χρόνο, ο μπαμπάς μου αναφέρεται σ' αυτούς πάντοτε ως οι αδελφοί μου, για να αποδείξει κάτι. Και του Τζέιμι του τη δίνει όσο και σ' εμένα, αν και δεν νομίζω ότι ο Τσέις το έχει προσέξει.

Διατηρώ την ψυχραιμία μου και, αντί να τσατιστώ με το ύφος του μπαμπά μου, κοιτάζω πάνω από τον ώμο του, την Έλα. Κάθεται στη θέση του συνοδηγού, γυρισμένη προς το παράθυρο, αλλά βλέπω ότι έχει το κινητό της στο αυτί της. Κατά πάσα πιθανότητα μιλάει ακόμη από πριν που την είχα πάρει. Κοιτάζω τον μπαμπά.

«Δουλειά;»

«Ναι». Σκύβει και πιάνει με τα χέρια του το τζάμι, τρομάζοντας

την Έλα τόσο πολύ που παραλίγο να της πέσει το κινητό από το χέρι. Γυρίζει στο κάθισμά της και κοιτάζει τον μπαμπά μέσα από το τζάμι και εκείνος της δείχνει εμένα και τον Τσέις. Η Έλα του γνέφει, ξαναβάζει το κινητό στο αυτί της, μουρμουρίζει κάτι και έπειτα κλείνει. Τότε ο μπαμπάς μάς λέει να μπούμε στο αμάξι.

Ο Τσέις κι εγώ χωνόμαστε στο πίσω κάθισμα, βάζουμε ζώνη και ο μπαμπάς κάθεται μπροστά, ρίχνοντάς μου μια άγρια ματιά μέσα από τον καθρέφτη, την οποία αγνοώ. Όταν αρχίζει να οδηγεί, η Έλα γυρίζει τον σβέρκο της για να μας δει.

«Δεν θέλεις να μείνεις άλλο έξω;» με ρωτάει, με τα ξανθά της μαλλιά να πλασιώνουν το πρόσωπό της. Είναι σχεδόν δέκα τώρα, δεν ξέρω μέχρι τι ώρα θεωρεί ότι πρέπει να μείνω έξω. Το τελευταίο που θέλω είναι να πάω στο πάρτι του Τι Τζέι, οπότε είμαι ευχαριστημένη που γυρίζω σπίτι.

«Μπα, όχι», της λέω. Δεν αναφέρω το πάρτι. Ούτε το γεγονός ότι όλο το βράδυ ήταν χάλια.

«Ούτε εσύ, μικρέ;» μας διακόπτει ο μπαμπάς, γνέφοντας στον Τσέις μέσα από τον καθρέφτη. «Νόμιζα πως η μαμά του Γκρεγκ θα σε έφερνε σπίτι πιο μετά».

Ο Τσέις σταματάει να στέλνει μηνύματα και κοιτάζει προς τα πάνω. Μου ρίχνει μια πλάγια ματιά και, πριν μιλήσω, σκέφτομαι: *Δεν ένωθε πολύ καλά κι έτσι του είπα να έρθει μαζί μας.* Για να το κάνω πιο πειστικό, τον κοιτάζω τάχα μου ανήσυχη και τον ρωτάω: «Πώς είσαι τώρα;»

«Καλύτερα», λέει ο Τσέις παίζοντας θέατρο, ενώ τρίβει με το χέρι του το μέτωπό του. «Νομίζω πως η Ρόδα μου έφερε πονοκέφαλο, αλλά τώρα είμαι καλά. Μπορούμε να πάμε για ένα μπέργκερ; Σε παρακαλώ, μπαμπά; Πεθαίνω της πείνας. Δεν θες να λιποθυμήσω, ε;»

Η Έλα κουνάει το κεφάλι της και γυρίζει μπροστά. Ο μπαμπάς λέει: «Άσε με να το σκεφτώ».

Κανένας τους δεν μας πολυδίνει σημασία κι εγώ σφίγγω το χέρι μου σε γροθιά και το ακουμπάω στο κάθισμα. Ο Τσέις αμέσως ενώνει τη γροθιά του με τη δική μου και χαμογελάμε κι οι δύο. Αν ο μπαμπάς ήξερε πού είχαν μπλέξει οι φίλοι του Τσέις, δεν θα τον άφηνε να τους ξαναδεί. Καλύτερα να μην το αναφέρω, αν και ο Τσέις έτσι κι αλλιώς πάντα κάνει το σωστό.

Στον δρόμο για το σπίτι, σταματάμε στα Wendy's στη Λεωφόρο Λίνκολν. Ο μπαμπάς και ο Τσέις παίρνουν μπέργκερ. Εγώ παίρνω ένα παγωτό βανίλια. Μεγάλο. Το τρώω σε όλο τον δρόμο, κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο κι ακούγοντας τον μπαμπά και την Έλα να συζητάνε και τη μουσική των '80 να παίζει στο βάθος. Αναρωτιούνται αν ο Τζέιμι θα γυρίσει σπίτι πριν από τα μεσάνυχτα, που είναι η ώρα του. Ο μπαμπάς πιστεύει ότι θα αργήσει μία ώρα.

Φτάνουμε στη Λεωφόρο Ντίντρε σε δέκα λεπτά, μιας κι η κίνηση έχει χαλαρώσει τώρα, κι ο μπαμπάς παρκάρει δίπλα στο Range Rover της Έλα. Με το άδειο κυπελλάκι στο χέρι, σπρώχνω την πόρτα να ανοίξει και κατεβαίνω από το αμάξι μόλις σβήνει ο μπαμπάς τη μηχανή. Ετοιμάζομαι να πάω προς την εξώπορτα, όταν η Έλα φωνάζει το όνομά μου και μου τραβάει την προσοχή.

«Μπορείς να με βοηθήσεις να κουβαλήσουμε τα ψώνια από το πορτμπαγκάζ;» με ρωτάει και γνέφει προς το Range Rover. Επειδή τη συμπαθώ, πάω προς το αμάξι χωρίς δισταγμό. Με ακολουθεί ψάχνοντας στην τσάντα της να βρει τα κλειδιά και, μόλις τα βρίσκει, ανοίγει το πορτμπαγκάζ.

Κοιτάζω κάτω, έτοιμη να μαζέψω τις σακούλες, αλλά παραξενεύομαι όταν βλέπω ότι το πορτμπαγκάζ είναι άδειο. Αναρωτιέμαι αν η Έλα έχει ξεχαστεί και την κοιτάζω ανασηκώνοντας το ένα μου φρύδι. Ξαφνικά τα μάτια της ανοίγουν διάπλατα και κοιτάζει υποψιασμένη γύρω από το αμάξι, ενώ ο μπαμπάς και

ο Τσείς κατευθύνονται προς το σπίτι. Όταν μπαίνουν, με κοιτάζει έντονα.

«Με πήρε ο Τάιλερ», λέει.

Κάνω ένα βήμα πίσω, αμυνόμενη. Το όνομά του με πονάει. Γι' αυτό δεν το λέω πια. Γι' αυτό δεν θέλω να το ακούω. Πονάω υπερβολικά. Ήδη σφίγγεται ο λαιμός μου γιατί ξεχνάω να πάρω ανάσα και ένα ρίγος διαπερνάει όλο μου το κορμί. Το τηλεφώνημα πριν δεν ήταν για δουλειά. Ήταν ο Τάιλερ. Πάντα παίρνει την Έλα, μία φορά την εβδομάδα, και το ξέρω καλά. Εκείνη πάντα περιμένει πώς και τι τα τηλεφωνήματά του, αλλά ποτέ δεν μας μιλάει γι' αυτά. Ως τώρα.

Ξεροκαταπίνει και κοιτάζει το σπίτι πίσω της πριν ξαναμιλήσει, φοβούμενη ότι μπορεί να μας ακούσει ο μπαμπάς. Κανείς δεν επιτρέπεται να αναφέρει το όνομα του Τάιλερ μπροστά μου. Αυστηρές εντολές του μπαμπά, φυσικά. Και νομίζω πως είναι το μόνο πράγμα στο οποίο συμφωνούμε. Κι όμως, η Έλα συνεχίζει, κοιτάζοντάς με με ένα ύφος λυπημένο, ενώ λέει σιγά: «Μου ζήτησε να σου ευχηθώ χαρούμενη 4η Ιουλίου».

Η ειρωνεία με κάνει σχεδόν να θέλω να γελάσω, αλλά θυμώνω τόσο πολύ που δυσκολεύομαι να το θεωρήσω αστείο. Την 4η Ιουλίου, πριν από τρία χρόνια, ο Τάιλερ κι εγώ ήμασταν στους διαδρόμους του Λυκείου του Κάλβερ Σίτι ενώ έσκαγαν τα πυροτεχνήματα. Τότε άρχισε όλη αυτή η ιστορία. Τότε συνειδητοποίησα ότι έβλεπα τον ετεροθαλή αδελφό μου διαφορετικά απ' ό,τι θα έπρεπε. Μας συνέλαβαν για καταπάτηση εκείνο το βράδυ. Την 4η Ιουλίου, πέρυσι, ο Τάιλερ κι εγώ δεν πήγαμε να δούμε τα πυροτεχνήματα. Ήμασταν στο διαμέρισμά του στη Νέα Υόρκη, μόνοι στο σκοτάδι, ενώ έπεφτε βροχή. Μου ανέφερε ένα απόσπασμα από τη Βίβλο. Το έγραψε πάνω στο κορμί μου, είπε πως ήμουν δική του. Αυτή η 4η Ιουλίου είναι αλλιώςτικη. Το να μου ευχηθεί χαρούμενη 4η Ιουλίου απόψε είναι μάλλον αστείο.

Έχω να τον δω έναν χρόνο. Έφυγε και με παράτησε όταν τον χρειάζονται κοντά μου περισσότερο από ποτέ. Δεν είμαι δική του πια. Πώς τολμάει να μου εύχεται χαρούμενη 4η Ιουλίου όταν δεν είναι εδώ να την περάσει μαζί μου;

Προσπαθώντας να τα επεξεργαστώ όλα αυτά, νιώθω το αίμα να ανεβαίνει στο κεφάλι μου. Η Έλα περιμένει να απαντήσω κάτι, κι έτσι, πριν γυρίσω να μπω στο σπίτι, χτυπάω το καπό του πορτομπαγκάζ να κλείσει με δύναμη.

«Πες του Τάιλερ, καμία σχέση».